

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.099/2022/7.

A tanács tagjai: Dr. Stark Marianna a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Hajdu Edit bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

A felperes: felperes1

cím1

A felperes képviselője: Bors Ügyvédi Iroda

cím2

ügyintéző: dr. Bors László ügyvéd

Az alperes: alperes1

alperes1

cím3

Az alperes képviselője: Dr. Szeiler Erika ügyvéd

cím4

A per tárgya: szabadság megváltása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.026/2022/9.

Az elsőfokú bíróság határozata

Budapest Környéki Törvényszék 35.M.70.801/2020/43.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.026/2022/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 146 800 (száznegyvenhatezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás

[1] A felperes 2008. május 9-én létesített közalkalmazotti jogviszonyt pénzügyi vezető munkakör ellátására az alperessel, 2012. január 1-jétől megbízással gazdaságvezető

munkakört töltött be. A felperesnek gazdasági vezetőként feladatát képezte a szabadság nyilvántartása, a kiadott szabadságnapokat a jelenléti ívek alapján havonta rögzítette a bérszámfejtő programban, s az éves szabadságnapok számát, továbbá az előző évről áthozott szabadságnapokat is jelezte a MÁK felé, illetve rögzítette a bérszámfejtő programban. A felperes felett a munkáltatói jogkört az intézményvezető gyakorolta.

[2] A peres felek 2018. május 11-i hatállyal közös megegyezéssel megszüntették a közöttük fennállt közalkalmazotti jogviszonyt. Megállapodásuk 3. pontja a következőket tartalmazta: „A munkavállalót megilleti a szabadságmegváltás pénzben megfizetve.” Az alperes 2018. június 1-jén 48 munkanap ki nem vett szabadságra tekintettel 2 348 999 forintot számfejtett, és 1 562 084 forintot utalt át a felperesnek, ezentúl szabadságmegváltás címen nem fizetett további összeget.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[3] A felperes keresetében a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 25. § (2) bekezdés a) pontja, továbbá annak 2. §-a (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 125. §-a és 155. §-ára alapítva szabadságmegváltás megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy a jogviszonyát megszüntető megállapodás 3. pontja és az elszámolólap alapján igazolásra került, hogy jogviszonya megszűnésekor 133 munkanap szabadságát nem adta ki az alperes, melynek részbeni megváltására vállalkozott.

[4] Előadta, hogy a szabadság megváltása iránti igénye nem évült el, az elévülés a jogviszonya megszűnésekor kezdődött. A szabadság kiadása, annak nyilvántartása nem tartozott a feladatai közé, ő csupán a kitöltött jelenléti ívek alapján a kiadott szabadságnapokat rögzítette a bérszámfejtő rendszerben. Az alperes a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodásban elismerte a 10 évre visszamenőleg ki nem adott szabadság megváltása iránti igényét, ebből 48 munkanapot meg is váltott és ez szintén megszakította az elévülést. Hivatkozott továbbá arra, hogy 2011. évi és 2017., illetve 2018. évi besorolása hibásan történt.

[5] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes költségeiben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes a rendelkezésére álló bizonylatok, illetve jelenléti ívek alapján 48 munkanap ki nem adott szabadsága megváltására volt jogosult, e kötelezettségét teljesítette. Hivatkozott arra is, hogy a jogviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodás és a szabadság számítás körében készült elszámoló lap nem egy időben készült, nem képez egységet, így annak ellenére nem követelheti a fennmaradó összeget a felperes, hogy a megállapodást az alperes elnökével aláíratta. Előadta, hogy az elszámoló lapot a felperes maga készítette, az elnök pedig bízva a felperesben elfogadta azt. Hivatkozott arra is, hogy a 2015. év előtti szabadságigény elévült, az elévülés nyugvása nem következett be, mivel a felperes vezető volt és nem volt akadályozva a szabadsága kivételében.

[6] A perben elsőfokon eljáró Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 35.M.421/2018/44. számú ítéletével 1 663 858 forint és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest szabadságmegváltás címen, e határozatot azonban a Fővárosi Ítéltábla

1.Mf.31.221/2020/8. számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Ítélete indoklásában megállapította, hogy a felperes szabadságmegváltás iránti igénye nem évült el, a felperes a jogviszonya alatt a szabadság kivételéről önállóan nem dönthetett, a munkáltató kötelezettsége volt a szabadság kiadása, a felperes e körben csak adminisztratív feladatot látott el.

[7] Erre figyelemmel a felperes keresetét 132 nap ki nem adott szabadságmegváltása címén 4 110 708 forintba szállította le. Előadta, hogy a vezetői feladatai ellátásához szükséges végzettséget 2009. július 14-én szerezte meg, és ez alapján minősítették gazdasági vezetőnek 2012-ben. Mivel a munkáltató kötelezte az adott végzettség megszerzésére, az ahhoz szükséges szabadidőt is biztosítani kellett. Munkáját több esetben külső helyszínen végezte.

[8] Az alperes e körben előadta, hogy nem kötelezte a felperest a megjelölt oklevél megszerzésére, így a tanulmányaival kapcsolatos szabadidő biztosítására sem volt kötelezett, tanulmányi szerződést sem kötöttek. A munkaidő nyilvántartás vezetése a felperes feladata volt, az ebből eredő hiányosságok következményei is őt terhelik.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[9] A Budapest Környéki Törvényszék 35. M.70.801/2020/43. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy szabadságmegváltás címén fizessen meg 1 468 110 forintot és késedelmi kamatát a felperesnek, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A bíróság megállapítása szerint a felperest 2008. május 9-től 2018. május 11-ig 353 munkanap szabadság illette meg. Az alperesnek kellett bizonyítani azt, hogy a perbeli időszakban ebből hány munkanap szabadságot adott ki a felperesnek.

[10] A munkaidő nyilvántartáson kihúzással jelezték, ha a felperes távol volt munkahelyéről, ez azonban munkahelyen kívül történő munkavégzést is jelenthetett, így nem igazolta azt, hogy ténylegesen milyen jogcímen volt távol, így azt sem, hogy a munkáltató által kiadott szabadságát töltötte. Nem volt megállapítható az sem, hogy a munkáltató kötelezte a felperest a tanulmányai folytatására, így a munkaidő kedvezmény biztosításának törvényi feltételei nem álltak fenn. Ennek megfelelően a felperes nem igazolta azt, hogy tanulmányaival összefüggésben igazoltan volt távol.

[11] Mindezek alapján arra a következtetésre jutott az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által megjelölt 356 munkanap szabadságból 353 munkanap vonatkozásában jogszerűen igényelhetette a felperes a szabadság címén történő távollét engedélyezését. A felek egyező előadása alapján 225 munkanap szabadság kiadására sor került, illetve további 50 munkanap szabadság kiadását bizonyítottnak találta, így összesen a perbeli időszakban a munkáltató igazoltan 275 munkanap szabadságot biztosított a felperesnek. Ez alapján a jogviszony megszűnésekor 78 munkanap szabadság megváltásáról kellett volna rendelkeznie az Mt. 125. §-a alapján. Az alperes ebből 48 munkanap szabadságmegváltása címén 2 348 999 forint szabadságmegváltást megfizetett, ezért a meg nem váltott szabadság napok számát 30 munkanapban állapította meg, és így 1 468 110 forint szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte a munkáltatót az elsőfokú bíróság.

[12] A Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.026/2022/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és 100 000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. Alaptalannak ítélte az alperes arra való hivatkozását, hogy a felperes maga dönthetett szabadságáról. A felperes felett a munkáltatói jogkört az intézményvezető gyakorolta, neki kellett volna intézkednie a szabadság kiadásáról és annak kivétele ellenőrzéséről. Az, hogy a felperes rugalmas munkaidőben dolgozott, illetve hogy őt terhelte a MÁK felé a jelentési kötelezettség a szabadság tekintetében, nem jelenti azt, hogy ő rendelkezett a szabadság kiadásáról is. Nem tartotta hitelt érdemlő bizonyítéknak a bérlapokat a tekintetben, hogy a vitatott napokon a felperes szabadságon volt-e vagy munkát végzett, azt pedig, hogy az érintett napokon a szabadságot kiadta a munkáltató, az alperesnek kellett volna igazolnia. A szabadság jogcímén történő távollétet nem volt elegendő valószínűsíteni.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[13] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria azt helyezze hatályon kívül a támadott rendelkezések vonatkozásában, és a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el, vagy szükség esetén utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára, és marasztalja a felperest a perköltségben. Megsértett jogszabályhelyként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, 266. § (2) bekezdését, 522. § (1) bekezdése b) pontját, 81. §-a (2) és (5) bekezdését, továbbá az Mt. 122. §-a (1) bekezdését és 125. §-a (1) bekezdését jelölte meg.

[14] A felperes arra is hivatkozott, hogy a jogerős ítélet megsértette a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, fegyveregyenlőség elvét, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményének értelmezését, amikor teret engedett a felperes, semmivel nem alátámasztott álláspontjának, miszerint az alperesi munkáltató a szabadságot nem adta ki. Teret adott a bíróság a felperesi állításnak a szabadságszámítás, jelölések több mint tíz év utáni utólagos, a két másik munkavállaló jelölésétől eltérő álláspontjának (kihúzás, szabadon hagyás, stb.) tekintetében annak ellenére, hogy a háromból a további két munkavállalónak ugyanaz a jelölése volt a szabadság tekintetében.

[15] Érvelése szerint a bíróság az anyagi pervezetést rosszul alkalmazta, közhitelesen nyilvántartott tény, adatot nem vett figyelembe, sértve ezzel a Pp. 266. § (2) bekezdését. A bizonyítékok értékelése kirívóan okszerűtlen volt, az alperes valós tényállításával szemben a felperes utólagos kitalációját fogadta el, és ezek a körülmények együttesen vezettek a megalapozatlan döntéshez.

[16] A bíróság nem tisztázta a jogalapot, nem tárta fel a tényállást maradéktalanul, és olyan szabadságnapokat ítélt meg a felperesnek, amelyekre nem volt jogosult. Sérelmezte, miszerint a bíróság tanúl tanú állítását, a rendelkezésre álló iratokat nem vette figyelembe és indokolási kötelezettségének sem tett teljeskörűen eleget. Az alperes azt sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok a jelenléti íven felperesi szignóval el nem látott napoknál az alperes és a munkaszervezet vezetőjének állítását, miszerint a szabadságon töltött napokat jelölték egységesen, abban az időszakban kihúzással, amit a bérkarton is alátámaszt, amit egyébként a

felperes vezetett személyesen. Sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok ezzel szemben a pénzügyi, valamint jelenléti ív vezetésére vonatkozó szabályzat hiányára hivatkoztak. Az alperes által hangsúlyozott álláspont szerint, ha a jelenléti ív nem tartalmazza a felperes aláírását, az egyértelmű, hogy nem volt jelen a munkahelyén, szabadságon volt. A felperes utólagos kitalációja elfogadhatatlan. Álláspontja szerint nem a pénzügyi szabályzatokra kellett volna hivatkozni, hanem ha munkát végzett a felperes, akkor okirati bizonyítékokkal dokumentálva, vagy tanúkkal kellett volna alátámasztani, hogy az általa hivatkozott, alperes által vitatott napokon milyen munkát végzett.

[17] Ezentúl a határozat a Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontjába is ütközik, mivel a munkáltató belső ellenőrt kért fel vizsgálatra, összehasonlítást, számításokat, elemzéseket végzett és kimutatta, hogy a felperes követelése alaptalan. Alperes sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok a terhére értékelték tanú2 belső ellenőr jelentésében foglaltakat, annak ellenére, hogy a belső ellenőr a feltárt hiányosságokat a felperesi felelősség körébe utalta.

[18] A perben nem merült fel olyan adat, hogy a szabadság kiadására vonatkozó szabályokat megsértette. Támogatta a felperest, hogy akkor vegye ki a szabadságát, amikor azt eltervezte, az ennek megfelelő dokumentáció hiánya pedig a felperes terhére esik. Az alperes szerint lényeges logikai ellentmondást tartalmaz az Mt. 122. § (1) bekezdésének, 125. §-ának, 115. § (1) bekezdésnek, valamint 123. § (1) bekezdésének alperes terhére való értelmezése, mert a felülvizsgálati kérelem szerint e jogszabályok téves értelmezését az alperes vonatkozásában a bíróság hiányos anyagi pervezetése okozta.

[19] Az alperes szerint a jogerős ítélet sérti továbbá a Pp. 81. § (2) és (5) bekezdését is, mivel a bíróság helytelenül állapította meg a perköltség összegét. A perköltség felszámítása során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, felmerülésének lényeges körülményeit, és ezt szükség szerint okirattal kell igazolni. Költségjegyzék hiányában mindezt a bíróság nem vehette volna figyelembe.

[20] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn és marasztalja az alperest a perköltségben. Érvelése szerint alaptalanul hivatkozott az alperes a Pp. 266. § (2) bekezdésének megsértésére, mivel köztudomású tény, melyet nem vett figyelembe a bíróság az adott ügyben nem merült fel. A ki nem adott szabadság mértékének számítását, annak helyességét a munkáltatónak kellett volna bizonyítania, így a Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozása sem helytálló. Az Mt. 134. § (1) bekezdés c) pontja szerint a munkaidő nyilvántartás kötelezettsége a munkáltató kötelezettsége lett volna, ennek azonban nem tett eleget. Ugyancsak nem tett eleget a szabadság kiadására vonatkozó kötelezettségének, sértve ezzel az Mt. 122. § (1) bekezdését és 125. §-át, mivel a ki nem adott szabadságot teljes mértékben nem váltotta meg.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelemben vitatott érték 1 468 110 forint, amely összeg a munkaügyi perekben a Pp. 523. § (1) bekezdésében meghatározott, a teljes munkaidőre megállapított kötelező legkisebb havi munkabér ötszörösét meghaladja, ezért az adott ügyben a felülvizsgálat engedélyezésére nem volt szükség.

[22] A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem megalapozott.

[23] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében eljárásjogi és anyagi jogi szabályok megsértését is állította, mellyel a Kúria nem értett egyet.

[24] A Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján a közalkalmazotti jogviszonyokban is alkalmazni kell az Mt. 122. § (1) bekezdését, melynek értelmében a szabadságot a munkáltató adja ki. Amennyiben a munkaviszony megszűntetésekor a munkáltató az arányos szabadságot nem adta ki, azt az Mt. 125. § (1) bekezdés szerint meg kell váltani. Az Mt. 134. § (1) bekezdése szerint a munkáltató nyilvántartja a rendes és a rendkívüli munkaidőt, a készenlétet és szabadságot.

[25] A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. Ennek megfelelően a jogerős ítélet [76] bekezdésében a másodfokú bíróság helytállóan mutatott rá, miszerint az irányadó (anyagi és eljárásjogi) rendelkezések alapján az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a szabadságot kiadta, illetve azt pénzben megváltotta.

[26] Az alperes által a felülvizsgálati kérelemben felhívott Pp. 522. § (1) bekezdés b), valamint c) pontja szerint is a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességét, ha az vitatott és – bérvita esetén – a juttatás megfizetését.

[27] Az előbbiekre tekintettel az alperes megalapozatlanul kifogásolta a bíróság anyagi pervezetését, amely körben a felülvizsgálati kérelem megsértett jogszabályhelyet egyébként meg sem jelölt (Pp. 413. § (1) bekezdés b) pont). Tévesen hivatkozott az alperes a Pp. 266. § (2) bekezdésének megsértésére, mert a perben köztudomásúnak tekintett olyan tény, amelyről a bíróságnak hivatalból tudomása van, nem merült fel.

[28] A Kúriának a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperes eleget tett-e a perben a bizonyítási érdek alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

[29] A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.

[30] Következetes a Kúria ítélkezési gyakorlata abban, hogy a mérlegelési szabadság a felülvizsgálati eljárásban korlátozott: a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megváltoztatására csak kivételesen abban az esetben jogosult, ha a felülvizsgálni kért jogerős határozat iratellenes vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan, ellentmondásos megállapításokat

tartalmaz. Nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; kizárólag az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott határozattól eltérő következtetésre lehet jutni (Kúria Pfv.21.474/2011., megjelent: BH 2013.119.).

[31] A perben az alperes maga sem vitatta és a 3/2018. számú Belső Ellenőri Jelentés is megállapította, miszerint a társulás munkaszervezete a vizsgálat időszakban nem rendelkezett a szabadságok mértékének megállapítására és kiadásának nyilvántartására vonatkozó szabályozással, szabályzattal. A szabadságok engedélyezése nem volt dokumentált, azok tényleges időpontjai csak a jelenléti ívek alapján állapíthatók meg. A jelenléti ív bejegyzéseit egyébként a felek valóságnak fogadták el.

[32] Az előbbiekre tekintettel nem sértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, hogy az eljáró bíróságok nem fogadták el azt az alperesi előadást, mely szerint ha a felperes nem volt jelen, az csak szabadság kivétele miatt lehetett, illetve amikor távol volt, más alternatíva fel sem merülhetett. Nem jogszabálysértő az a megállapítás sem, miszerint az alperes nem bizonyította, hogy a jelenléti íven üresen hagyott vagy szignót nem tartalmazó napok tekintetében a felperes nem végzett munkát, hanem szabadságon volt. Jogszerű megállapítás az is, mely szerint a becsatolt bérlapok nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a felperes a vitatott napokon szabadságon volt-e, vagy munkát végzett, mivel a munkaidő nyilvántartására az alperesnél nem a bérlap, hanem az annak alapjául szolgáló jelenléti ív szolgált. Megalapozottnak minősítette a Kúria a jogerős ítéletnek azon megállapítását is, amely szerint a perben mindösszesen az volt megállapítható, hogy a jelenléti íven a kihúzás a munkahelytől való távollétet jelentette, de az, hogy azokon a napokon a felperes milyen jogcímen volt távol, az hogy ténylegesen szabadságon volt-e vagy igazolt távolléten volt a perben meghallgatott tanúk sem tudták igazolni.

[33] A fenti megállapítások felülmérlegelésére a Kúria nem talált törvényes lehetőséget, ezért a bizonyítás sikertelenségének következményeit a perben az alperesnek kell viselnie.

[34] Megalapozatlanul sérelmezte az alperes a másodfokú perköltség megállapítását is. A másodfokú ítélet 2022. április 21-én kelt. A Pp. módosításáról szóló 2020. évi CXIX. törvény 6. §-a 2021. január 1-jei hatállyal módosította a Pp. 81. § (5) bekezdését, amely a jogi képviselővel eljáró fél esetében – a felülvizsgálati kérelemben idézett korábbi szabályozással szemben – nem teszi kötelezővé a perköltség költségjegyzék útján történő felszámítását. A javaslatához fűzött indokolás szerint a költségjegyzék-nyomtatvány alkalmazása fakultatívvá vált, jóllehet ez nem érinti a félnek a perköltség felszámolására való kötelezettségét, ami a felperes részéről megtörtént.

[35] Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet – jogszabálysértés hiányában – a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[36] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a pernyertes felperes költségeinek megfizetésére.

[37] A felülvizsgálati eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg azzal, hogy a felperes által előterjesztett perköltségigényt az IM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontja értelmében mérsékelte figyelemmel a pertárgyértékre és elvégzett ügyvédi tevékenységre.

[38] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[39] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alperes kérelmére tárgyaláson bírálta el.

[40] A felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. november 16.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró,
Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró